

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Ress Zoltán Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Ress Zoltán ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - az Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviselési Osztály (1363 Budapest, Pf. 24.) által képviselt Fővárosi Torvényszék (1055 Budapest, Markó u. 27.) I. rendű, a Dr. Spitzer Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Spitzer Katalin ügyvéd) által képviselt II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű, a dr. Rajkai Balázs ügyvéd által képviselt III. rendű alperes neve (III. rendű alperes címe) III. rendű és IV. rendű alperes neve (IV. rendű alperes címe) IV. rendű alperesek ellen bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indult perében a Balassagyarmati Törvényszék 2015. szeptember 22. napján meghozott 25.P.20.236/2015/23. számú ítélete ellen a felperes részéről 25. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a II., III. és IV. rendű alpereseknek személyenként 381.000 (háromszáznyolcvanegyezer) forint másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak külön felhívásra 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes végleges kereseti kérelmében kérte az alperesek egyetemleges marasztalását 2.900.000 forint üzletrész névérték, 92.424.645 forint tagi kölcsönösszeg, 40.000.000 forint ingatlan vételár mint vagyoni kár, valamint 30.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és járulécai megfizetésére. Kérte továbbá az I. rendű alperes kötelezését 10.000.000 forint sérelemdíj, továbbá a III. és IV. rendű alperesek egyetemleges kötelezését 13.859.745 forint lopási és rongálási kár és járulécai megfizetésére. Kérte a III. rendű alperes kötelezését további 603.816 forint kártérítés és járulécai megfizetésére. Kérte, hogy a bíróság kötelezze a III. rendű alperest annak tülésére is, hogy a tárnoki 050/15 hrsz. alatti ingatlan tulajdoni lapján eredeti állapot helyreállítása címén a felperes tulajdonjoga bejegyzésre kerüljön, egyben kérte a bíróságot a bejegyzés érdekében az illetékes földhivatal megkeresésére. Arra az esetre, ha a tárnoki telek vonatkozásában az eredeti állapot helyreállításának jogi akadálya lenne, a felperes vagylagosan kérte, hogy a bíróság kötelezze a II. rendű alperest 2.500.000 forint tőke és annak járulécai megfizetésére kártérítés címén. A felperes kérte továbbá a **H. B. B.** Kft. elárverezett üzletrészenek tekintetében az eredeti cégjogi állapot helyreállítását, és ebben a körben a III. és IV. rendű alperes tülésre kötelezését a Ptk. 355. § (1) bekezdésére utalással.

Az alperesek kérték a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest a felmerült perköltség viselésére. Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes vonatkozásában a Ptk. 349. §-a alapján azt vizsgálta, hogy eljárása során elkövetett-e kirívó jogszabálysértést, vagy alkalmazott-e mérlegelést nem tűrő jogszabályt kirívóan okszerűtlenül. Utalt arra, hogy a jog értelmezési és jog alkalmazási tévedések csak akkor esnek a felróhatóság körén kívül, ha azok nem feltűnően súlyosak és nem nyilvánvalóan tévesek. A felperes az I. rendű alperes vonatkozásában azt kifogásolta, hogy a III. és IV. rendű alperesek szándékoltan valótlan összeg vonatkozásában előterjesztett végrehajtási záradék kibocsátása iránti kérelmével összefüggésben nem kellő lelkiismeretességgel járt el, és nem bizonyosodott meg a végrehajtást kérő követelésének fennállásáról és összecszerúságáról. A bírói gyakorlat ugyanakkor egységes abban, hogy a végrehajtás elrendeléséről intézkedő bíróságnak nem feladata a teljesítések és az elszámolás helyességének a vizsgálata. Az elsőfokú bíróság a felperes által előterjesztett kifogások nyomán született I. rendű alperesi határozatokkal összefüggésben megállapította, hogy az I. rendű alperes bíróságai jogalkalmazási tévedést nem követtek el, kirívóan jogszabályellenes eljárást nem tanúsítottak. Az I. rendű alperes a felperes végrehajtási kifogásait első- és másodfokon elbírált, részletes indokát adva annak, hogy a kifogást miért nem tartotta megalapozottnak. Megjegyezte, hogy a felperes 2011. április 27. napján is végrehajtási kifogást terjesztett elő, amelyből következően tudomással bírt arról, hogy a végrehajtó a 2011. február 21. napján tett befizetés ellenére további végrehajtási cselekményeket foganatosított. A felperesnek módjában állt volna, hogy a végrehajtási iratokba betekintszen és ellenőrizze, hogy van-e még fennálló tartozása, illetve hogy tartozását az üzletrész árverés megakadályozása érdekében egy összegben rendezze. A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 2014. február 13. napján kelt 2.P.IV.21.676/2013/21. számú ítélete is kimondta, hogy a felperes által 2011. február 22. napján teljesített összeg nem volt elegendő a teljes tartozás fedezetére. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes megalapozatlanul hivatkozott az I. rendű alperessel szemben a bíróság tájékoztatási kötelezettségének megsértésére, mivel a szükséges tájékoztatások a végrehajtási eljárásban megtörténtek. A bíróság tájékoztatási kötelezettsége arra pedig nem terjedhet ki, hogy jogi tanácsokat adjon a felperesnek a vele szemben indult végrehajtási eljárás megakasztása érdekében. A végrehajtási kifogás elbírálása során a bíróság nem készíthet pontos és részletes elszámolást a felperes fennálló tartozása vonatkozásában, csupán abban a helyzetben van, hogy adott végrehajtási cselekmények jogszerűségét vagy jogszerűtlenségét megítélje. Az I. rendű alperes a 0104-26.Vh.3037/2009/18. számú, illetve az azt helybenhagyó 47.Pfv.637.894/2011/3. számú végzéseit kellő alapossággal hozta meg, a szükséges körülményeket figyelembe vette, így a felperes által állított lelkiismeretlen eljárás részéről nem állapítható meg. Ugyanez vonatkozik a felperes által kifogásolt, az ingó árverés megsemmisítésére vonatkozó 0104-26.Vh.3037/2009/21. számú, illetve az azt felülvizsgáló 47.Pkfv.637.895/2011/2. számú végzésekre is. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az I. rendű alperes részéről kirívó jogszabálysértés, azzal összefüggésben sem állapítható meg, hogy a végrehajtás felfüggesztéséről hivatalból nem intézkedett. A végrehajtás felfüggesztése a Vht. 49. §-a alapján csupán lehetőség, az erről szóló döntés a bíróság mérlegelésétől függ, az hogy a bíróság hivatalból nem látta indokoltnak a végrehajtási eljárás felfüggesztését, a felróhatóságot nem alapozza meg. A II. rendű alperes vonatkozásában a jogellenes magatartást a felperes abban jelölte meg, hogy a felperesi teljesítést követően a végrehajtási ügy befejeződése után a II. rendű alperes nem értesítette a felperest a követelés módosult összegéről, és a fokozatosság elvének megsértésével járt el a végrehajtás folytatásával. Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a felperes által hivatkozott 1/2002. (I. 17.) IM rendelet 33. § b) pontja alapján a végrehajtási ügy akkor tekinthető befejezettnek, ha az adós a végrehajtható okiratban foglaltaknak eleget tett és a végrehajtó ezt megállapította. Adott esetben azonban a végrehajtó a jegyzőkönyvét módosította, és megállapította, hogy a felperesnek még további tartozása áll fenn, vagyis a

végrehajtási ügy nem fejeződött be. A további végrehajtási cselekményekről kapott értesítések alapján a felperesnek módjában lett volna a végrehajtási iratokba betekinteni, illetve a fennálló tartozását rendezni. A II. rendű alperes eljárásának jogszerűtlenségét az a tény sem alapozza meg, hogy a felperes elleni végrehajtás 5.500.000 forint tekintetében felfüggesztés alatt állt, hiszen az ezt meghaladó 3.545.000 forint és járulécai vonatkozásában a végrehajtás folytatódott. A végrehajtó intézkedéseivel szemben benyújtott végrehajtási kifogásokat az első- és másodfokú bíróságok elbírálták, azokat szabályosnak tekintették, így ebben a körben az elsőfokú bíróság a II. rendű alperes eljárásának jogellenességét már nem állapíthatta meg. A felperes azt is kifogásolta, hogy házastársa az elővásárlási jogát az üzletrész vonatkozásában nem gyakorolhatta, ebben a körben azonban kifogással nem éltek, így a jogorvoslati jog kimerítése hiányában a felperes előadását nem lehetett figyelembe venni. Az elsőfokú bíróság a III. és IV. rendű alperesek vonatkozásában a kártérítési felelősség fennállását a Ptk. 339. §-a alapján vizsgálta, és megállapította, hogy a III-IV. rendű alperesek valóban nem arra az összegre kérték a végrehajtás elrendelését, amelyre követelésük csökkenése folytán kérelmüket előterjeszthették volna jogszerűen. A perbeli esetben azonban a bíróság e magatartás jogkövetkezményeit levonta, amikor a két összeg közötti különbséget vonatkozásában a végrehajtási költségek megfizetésére a végrehajtást kérőt kötelezte. A végrehajtási záradék kibocsátása során a bíróság nem vizsgálhatja azt, hogy megfelelő összegre kérték-e a végrehajtás elrendelését. A végrehajtási eljárás keretei között a felperes hivatkozását érdemben nem lehetett figyelembe venni. A felperes a végrehajtás korlátozása iránti pert csak később indította meg, holott ezen jogi eszköze a végrehajtási eljárással szemben kezdettől fogva megvolt. Mindezek alapján a III. és IV. rendű alperes kártérítési felelőssége nem állapítható meg, különös tekintettel arra, hogy az üzletrész árverésének időpontjában még volt fennálló és végrehajtható követelésük a felperessel szemben.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, illetve közbenső ítélet hozatalát és a kereseti követelés összezszerűsége tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását. Az elsőfokú bíróság az egyértelmű tényállás, az egyértelmű bizonyítékok és az egyértelmű jogszabályi rendelkezések ellenére téves ítéletet hozott részben hiányos, részben helytelen, részben pedig ellentmondásos indokolás alapján. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a felperes nem merítette ki rendes jogorvoslati jogát, hiszen a végrehajtási eljárásban az egyetlen jogorvoslati lehetőség a kifogás, amelyet a felperes bizonyítottan többször is előterjesztett. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a felperes vonatkozásában felfüggesztés alatt nem álló, mintegy 3.500.000 forintnyi követelésrészre közel 9.000.000 forint befizetés érkezett a felperestől 2011. február 22. napján, amely bőven lefedte a jogszerűen behajtható összegeket. A II. rendű alperes eljárásával összefüggésben az elsőfokú bíróság átsiklott a II. rendű alperes számítási hibájának körülményei felett, amelynek folytán sor kerülhetett a korábbi jegyzőkönyv módosítására és végül az üzletrész árverés megtartására. Az elsőfokú bíróság megalapozatlanul tulajdonított jelentőséget annak, hogy az újabb végrehajtási cselekményről a felperes értesítéseket kapott volna, miután a jegyzőkönyv kijavításáról a felperes nem értesült, az újabb végrehajtási cselekmények vonatkozásában pedig kifogásokat terjesztett elő. A felperes álláspontja szerint a II. rendű alperestől elvárható lett volna, hogy a felperest pótlólagos, árverésen kívüli befizetésre hívja fel, miután korábban a végrehajtási eljárás lezárásának hitébe ringatta. Az elsőfokú bíróság kivonta magát az érdemi döntéshozatalból, amikor arra a következtetésre jutott, hogy mivel az I. rendű alperes a II. rendű alperes ténykedését jogszerűnek tartotta, ezért a II. rendű alperes eljárásának jogellenessége nem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság az eredeti állapot helyreállításával kapcsolatos igények körében kifejtett álláspontjával megfosztotta a felperest a Ptk. 355. § (1) bekezdésében rögzített jogától, anélkül hogy annak akadályát elfogadható módon kifejtette volna. Az elsőfokú bíróságnak

az ítélet meghozatala során két körülménynek kellett volna döntő jelentőséget tulajdonítania: az I. rendű alperes vonatkozásában egyrészt, hogy a felperes elleni végrehajtás részleges felfüggesztését következetesen figyelmen kívül hagyta, másrészt hogy eljárása során kirívó jogsértéseket követett el.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását annak helyes indokaira tekintettel. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság nem csak a kirívó jogalkalmazási hiba hiányát, hanem azt is megállapította, hogy az I. rendű alperes jogsértést egyáltalán nem követett el, eljárása megfelelt a Vht. rendelkezéseinek. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a kifogást elbíráló bíróságnak nem feladata a végrehajtási eljárás tárgyát képező összegek számszaki ellenőrzése. Amennyiben az adós a végrehajtási eljárásban bejelentett követelést vitatja, úgy ennek tárgyában végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti per megindításának van helye. A perben az a körülmény bírt a legnagyobb jelentőséggel, hogy a felperes tartozása 2011. február 22. napján nem szűnt meg, így a végrehajtási eljárás vele szemben jogszerűen folytatható volt. Amint azt az elsőfokú ítélet helyesen megállapította, a felperes a fennálló tartozás pontos összegének felderítése érdekében tett intézkedéseivel elháríthatta volna a végrehajtás folytatását. A bíróságot terhelő tájékoztatási kötelezettség a jogi képviselővel eljáró féllel szemben kizárólag a fél perbeli jogainak és kötelezettségeinek gyakorlásához szükséges tájékoztatásra terjed ki. Nem feladata azonban a bíróságnak a fél részére az igényérvényesítéshez szükséges anyagi jogi tájékoztatás megadása.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását. Kiemelte, hogy a végrehajtó csak a végrehajtást kérő bejelentése alapján foglalhat állást abban a kérdésben, hogy a maradt-e fenn további végrehajtandó követelés. A II. rendű alperes 2011. december 9-én vette kézhez a végrehajtás megszüntetéséről szóló ítéletet, tehát addig a végrehajtást nem fejezhette be.

A III. és IV. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében szintén kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását. Az elsőfokú bíróság döntése mind a tényállás, mind az abból levont jogi következtetések tekintetében megalapozott. A felperesi állásponttal szemben nem állapítható meg az elsőfokú bíróság részéről a bizonyítékok okszerűtlen, logikátlan vagy nem megfelelően indokolt mérlegelése. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárásban a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat feltárta, azokat jogszerűen vetette egybe a maguk összességében értékelte és meggyőződése szerint bírálta el. A felperesi fellebbezés alapvetően a I. és II. rendű alperes jogellenes magatartásaként kívánja feltüntetni és értékelteni az elsőfokú ítéletben helyesen értékelt saját mulasztását, illetve eljárását. Az elsőfokú ítélet mindemellett helyesen tárta fel, hogy az I. és II. rendű alperesek eljárásukban jogszabálysértést, különösen olyan súlyú szabálysértést, amely a felperes kártérítési igényét jogalapját megteremtene, nem követtek el.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az ítéltábla a releváns tényállást az alábbiak szerint állapítja meg.

A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság által 0104-12.Vh.3037/2009. számon 2009. szeptember 3. napján kibocsátott végrehajtási záradék alapján a **H. B. B. Kft.**-vel szemben 24.V.2270/2009. számon, míg a felperessel szemben 24.V.2271/2009. számon indult végrehajtás, amelyet a II. rendű alperes foganatosított. A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság a felperes és a **H. B. B. Kft.** által

végrehajtás megszüntetése iránt indított perben a 12.P.IV.20.097/2010/7-IV. számú, 2011. március 11. napján kelt végzésével a fenti végrehajtásokat 5.500.000 forintra nézve felfüggesztette. A folytatódó végrehajtási eljárásokban 2011. február 22. napján az adósok 8.417.962 forintot, illetve 369.520 forintot fizettek meg a II. rendű alperes tájékoztatása alapján annak érdekében, hogy a végrehajtásban érvényesített teljes követelés kielégítésre kerüljön. A II. rendű alperes 2011. február 23. napján kelt 24.V.2270/2009/77. számú jegyzőkönyve szerint a fenti összegeket a két végrehajtási eljárásban a felperes a II. rendű alperes végrehajtói irodájának bankszámlájára befizette, és amennyiben a felperes által a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróságon végrehajtás korlátozása iránti perben hozott, a végrehajtás felfüggesztésének megszüntetéséről szóló végzés jogerőre emelkedik, akkor intézkedik a végrehajtások megszüntetéséről. A II. rendű alperes a 2011. február 25. napján kelt 24.V.2270/2009/79. számú jegyzőkönyve ugyanakkor azt tartalmazza, hogy a végrehajtás felfüggesztésének megszüntetését követően a végrehajtás 5.500.000 forint tekintetében folytatódik. Ezt követően a II. rendű alperes 2011. április 7. napján árverést tűzött ki a felperesnek a **H. B. B. Kft.**-ben fennálló üzletrésére. A II. rendű alperes intézkedésével szemben a felperes 2011. április 27. napján végrehajtási kifogást terjesztett elő, amelyet a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság a 0104-26.Vh.3037/2009/18. számú, a Fovárosi Torvenyszek mint másodfokú bíróság 47.Pkfv.637.894/2011/3. számú végzése folytán jogerős végzésével elutasított. A II. rendű alperes 2011. június 8. napján tartott árverésén a felperesnek a **H. B. B. Kft.**-ben fennálló üzletrészt értékesítette a III. rendű alperes végrehajtást kérő részére. Az árveréssel szemben a felperes végrehajtási kifogással élt, amelynek a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság helyt adott, azonban a Fovárosi Torvenyszek mint másodfokú bíróság a 47.Pkfv.637.895/2011/2. számú végzésével a felperes végrehajtási kifogását elutasította. A felperes által a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság előtt 12.P.21.630/2010. számon indított végrehajtás korlátozása iránti perben a felperes a 2011. március 8. napján kelt iratában úgy nyilatkozott, hogy a keresetét nem terjeszti ki a végrehajtónak 2011. február 22. napján teljesített összegekre tekintettel, csak azt kérte, hogy a bíróság a végrehajtást kérőnek történő kifizetést függessze fel a valós tartozás összegének megállapításáig. A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság a 2011. május 7. napján jogerőre emelkedett 12.P.21.630/2010/24. számú ítéletével a felperes elleni végrehajtást 6.045.000 forintra és járulékaira korlátozta. A felperes által indított újabb végrehajtási perben a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság a 2014. március 19. napján jogerős 2.P.IV.21.676/2013/21. számú ítéletével a felperessel szemben a II. rendű alperes által foganatosított végrehajtást megszüntette.

Az így megállapított tényállás alapján az elsőfokú bíróság döntésével az ítéletábra egyetértett, annak jogi indokait a fellebbezésre is tekintettel az alábbiak szerint pontosítja és egészíti ki.

Az ítéletábra a per eldöntése szempontjából két kérdésnek tulajdonított alapvető jelentőséget: egyrészt hogy lehet-e helye a feltárt tények alapján az alperesek egyetemleges marasztalásának, másrészt hogy okozhatnak-e kárt a végrehajtás során tett végrehajtói és bírósági intézkedések akkor, ha a végrehajtási eljárásban lehetséges jogorvoslatok mellett, azokkal párhuzamosan végrehajtás korlátozása iránti per is indult.

Az ítéletábra előrebocsátja, hogy a III. és IV. rendű alperes kárfelelősségének megállapítása a perbeli tényállás mellett sem egyetemleges, sem önállóan nem lehetséges. A felperes nem a végrehajtást kérő, hanem a II. rendű alperes végrehajtói irodájának számlájára teljesített, ezért a III. és IV. rendű alpereseknek bejelentési kötelezettségük nem volt, és a Vht. 41. §-a szerinti eljárás lefolytatására nem kerülhetett volna sor. A végrehajtást kérőt nem terheli felelősség azért, hogy a végrehajtó felé történt adósi teljesítés ellenére a végrehajtó a végrehajtási cselekményeket indokolatlanul tovább folytatja.

A felperes arra hivatkozott, hogy a kára a **H. B. B. Kft.**-ben fennállt üzletrészének elárverezésével következett be. Ebből következően az I. és II. rendű alperesekkel szemben a kereset megalapozottságát a Ptk. 349. § (1) és 339. § (1) bekezdésének együttes alkalmazásával kellett vizsgálni. A Ptk. 349. § (1) bekezdése szerinti különös feltétel teljesülését ahhoz képest kellett vizsgálni, hogy a felperes a végrehajtási eljárásban rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőséget, a végrehajtási kifogást igénybe vette. Ha a végrehajtási kifogást a felperes kárának elhárítására alkalmas jogorvoslati eszköznek kell tekinteni, és a felperes kifogásai nem vezettek eredményre, akkor csak a kifogásokat elbíráló bíróság eljárása lehetne jogszabálysértő, amelyből következően a II. rendű alperessel szemben kárigény alappal nem érvényesíthető. Ha pedig a végrehajtási kifogás a kár elhárításának nem alkalmas eszköze, akkor az I. rendű alperes kárfelelőssége zárható ki. Az I. és II. rendű alperes vonatkozásában tehát - a további feltételek fennállása esetén - annak függvényében kerülhet sor a kártérítési felelősség megállapítására, hogy a végrehajtási kifogás a kár elhárítására alkalmas eszköznek minősül-e. Ebből következően az I. és II. rendű alperes egyetemleges marasztalására nem kerülhet sor, vagy egyik, vagy másik felelőssége merülhet csak fel.

A felperes kára az üzletrész árverés jogerőssé válásával, azaz az I. rendű alperes mint másodfokú bíróság által hozott végzés meghozatala folytán következhetett be, amely az elsőfokú döntés megváltoztatásával a felperes végrehajtási kifogását elutasította.

Az ítéletábra megállapította, hogy a felperes alappal hivatkozott arra, hogy az I. és II. rendű alperesek eljárásában voltak jogellenes magatartási elemek. A II. rendű alperesnek elszámolást kellett volna végeznie arra nézve, hogy a végrehajtás korlátozása iránti perben az 5.500.000 forintra vonatkozó felfüggesztés után a végrehajtói számlára történt felperesi teljesítésekre figyelemmel van-e olyan, az 5.500.000 forintot meghaladóan ki nem egyenlített követelés, amelyre a II. rendű alperest a végrehajtás folytatásának kötelezettsége terheli. Ezt az elszámolást azonban a II. rendű alperes nem végezte el megfelelően, az általa kiadott számítások ellentmondásosak, mert míg a 2011. február 23. napján kelt jegyzőkönyvből a végrehajtás megszüntetésére lehetett számítani, addig a 2011. február 25. napján kelt irat szerint a felperessel szemben a végrehajtást a felfüggesztéssel érintett összeg tekintetében folytatni kell. A II. rendű alperes által kijavított számítás sem felelt meg a valóságnak, mert a végrehajtás megszüntetése iránti második perben a bíróság jogerős ítélete a 2011. február 22. napja után fennmaradt követelést eltérő összegben határozta meg. A II. rendű alpereshez érkezett felperesi befizetések jogszerű elszámolásának hiányában a felperes nem lehetett tisztában azzal, hogy vele szemben milyen összegű követelés érvényesítésére kerülhet sor. Ilyen körülmények között a végrehajtási eljárás folytatása nem lehetett jogszerű, ezt azonban a végrehajtási kifogásokat elbíráló I. rendű alperes sem értékelte.

Az ítéletábra azonban a rendelkezésre álló adatok alapján úgy ítélte meg, hogy a végrehajtás korlátozása iránti 12.P.21.630/2010. számon indult perre tekintettel az I. és II. rendű alperesek jogellenes magatartásai és a felperesi üzletrész elárverezése, illetve a felperes által állított további következményi károk között nincs okozati összefüggés, mert amennyiben a felperes az általa már megindított végrehajtás korlátozása iránti perben a jelen eljárásban is kifejtett álláspontjának megfelelően a végrehajtás megszüntetés érdekében módosítja keresetét az időközbeni teljesítésére figyelemmel, és emellett a teljes végrehajtás felfüggesztését kéri a perben, akkor a végrehajtás további foganatosítását elháríthatta volna, hiszen a végrehajtás korlátozása iránti 12.P.21.630/2010. számon folyt per az árverés megtörténte előtt jogerősen lezárult. A felperes azonban a keresetmódosításról bírói felhívás ellenére sem gondoskodott, és nem kérte a végrehajtás teljes felfüggesztését sem, így a bíróság abban az eljárásban a megfelelő elszámolást nem tudta elvégezni. Ebből következően a hivatkozott kár okozása az I. és II. rendű alperesnek nem tudható be, ezért a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján kártérítési felelősségük sem állapítható meg.

Az ítélet tábla emellett csak megjegyzi, hogy a felperes által érvényesített vagyoni károk részben azon a tényelőadáson alapultak, hogy a felperes a cég finanszírozása érdekében tagi hitelt biztosított a **H. B. B. Kft.** számára, amely követeléseivel az üzletrészek elárverezése miatt nem juthatott hozzá. Ez azonban téves álláspont, hiszen a tagsági jogviszony megszűnése a volt tag és a társaság közötti kölcsönjogviszony fennállását nem érinti. Amennyiben pedig a társaság működését folyamatosan a felperesnek kellett saját vagyonából finanszírozni, akkor a társaságnak nem lehetett osztalékként kifizethető eredménye.

Az I. rendű alperessel szemben előterjesztett sérelemdíj iránti igény jogalapja csak a Pp. 2. § (1) bekezdése lehetne, ennek érvényesítése azonban eleve kizárt, ha a fél egyszerre állítja a döntésben megmutatkozó jogellenességet a vagyoni kártérítés alapjaként, és ugyanezen okból hivatkozik az eljárás tisztességtelenségére is. A bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti igény alapja az adott esetben a bíróság téves jogalkalmazása, míg a Pp. 2. § (2) bekezdése szerinti sérelemdíj jogorvoslati eljárásban nem orvosolható alapjogi jogsérelmet feltételez. A bíróság esetlegesen jogszerűtlen döntése többlettényállási elemek nélkül nem eredményezi az eljárás tisztességtelenségét is. A két igény azonos ténybeli alapon való teljesítése a jogkövetkezmények indokolatlan megkettőzéséhez vezetne, ezért a felperes sérelemdíj iránti követelését el kellett utasítani.

A nem vagyoni kárigénnyel összefüggésben az ítélet tábla rámutat, hogy a nem vagyoni kártérítésnek személyiségi jog megsértése esetén van helye, amennyiben a személyiségi jog megsértését a személy ellen intézett jogtalan támadás okozza. Önmagában tehát a nem vagyoni jellegű hátrány nem alapoz meg nem vagyoni kártérítési igényt, ahhoz szükséges a károsult személye elleni támadásszerű magatartás is. A felperes azonban ilyen magatartást az alperesek részéről maga sem adott elő, ezért a nem vagyoni kártérítés iránti keresete ez okból sem lehetett eredményes.

A kifejtettekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdésére figyelemmel köteles a II-IV. rendű alpereseknél felmerült másodfokú perköltség megfizetésére, amelynek összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja, valamint (5) és (6) bekezdése alapján állapította meg. A felperes köteles továbbá a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az államnak megfizetni.

Budapest, 2016. május 24.

Dr. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

. Benedek Szabolcs s.k.. Magosi Szilvia s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: